

KDYŽ SE TO SPLNÍ, NENÍ TO LEŽ

Vposlední den školního roku seděla Gilda Joyceová v zadní lavici osmé třídy při hodině angličtiny paní Weinstockové, cumlala pramínek tmavých vlasů a předstírala, že poslouchá, jak její spolužačky popisují své plány na léto. Ve skutečnosti tu debatu moc nevnímala, protože pod lavicí se zaujetím četla malou, ohmatanou knížečku nazvanou *Vysoká škola parapsychologie: Průvodce postupy a zásadami*. Od chvíle, kdy tu knížku objevila v jednom antikvariátu, byla Gilda nadšenou příznivkyní jejího autora, Mistra jasnovidce Baltazara Frobenia, který vyrůstal v jedné z nejnebezpečnějších čtvrtí Detroitu a který o sobě prohlašoval, že svým jasnovidným nadáním pomohl detektivům vyřešit mnoho zločinů.

Zatímco ostatní žákyně vykládaly, jak pojedou k jezeru Michigan nebo na Floridu nebo do jeskyní v Kentucky, četla si Gilda kapitolu nazvanou Dejte na své popudy, i když vypadají nelogicky. V ní Baltazar Frobenius popisoval, že jasnovidci občas mívají výrazné fyzické pocity:

...popudy, které se v té chvíli zdají náhodné, ale které ve skutečnosti vedou k nějaké významné události nebo klíčové informaci. Například může jasnovidec náhle dostat nepřekonatelnou chuť na nějaké neobvyklé jídlo a kvůli němu zajde do čtvrti, kam by se za normálních okolností nevypravil. Či co tam objeví kromě jídla? Velmi pravděpodobně osobu, která potřebuje jeho jasnovidné schopnosti, nebo stopu k rozlousknutí neobjasněného zločinu.

Jasnovidecům se často stává, že právě takové nečekané popudy je vedou k lidem, kteří potřebují pomoc, ke stopám zločinů a dokonce i k duchům, kteří se snaží upoutat jejich pozornost.

Postupem času se naučíte rozpoznávat své vlastní fyzické pocity. Může vás bolet hlava, někde svědit, pošukávat, pobolívat nebo můžete mít jiné fyzické pocity, které se stanou vašimi osobními signály – je to něco jako parapsychologický radar, který vám pomáhá vnímat důležité informace.

Když Gilda dočetla kapitolu, pocítila neobvyklé svědění v levém uchu. Napadlo ji, zda to nemůže být jeden z jejích osobních signálů a jestli na ni právě nečeká paranormální zážitek.

Gilda zvedla hlavu od knížky a zjistila, že se na ni paní Weinstocková dívá.

„Gildo, co ty? Jaké ty máš plány na léto?“

V té chvíli měla jediný konkrétní plán, a to strávit co nejvíc času špehováním pozoruhodně ošklivého mladíka, jemuž podle kostkovaných kalhot přezdívala Kostkáč a který pracoval v nedalekém obchodě se smíšeným zbožím, ale to paní Weinstockové nehodlala přiznat. Vzpomněla si, že její matka nedávno mluvila o nějakém výstředním bratranci, který žije v Kalifornii, a vyhrkla to první, co ji napadlo: „Já jedu do San Franciska,“ řekla.

Celá třída se k ní obrátila a v pohledech všech byla vidět směs překvapení a zvědavosti, takže Gilda okamžitě své impulzivní lži litovala.

„A co tam budeš dělat? Jedete tam na rodinnou dovolenou?“

„Budu psát román.“ Proč tohle paní Weinstockové vykládá?

Gildina bledá pihovatá pleť zrůžověla rozpaky a paní Weinstocková se na ni podezíravě podívala. O Gildě se vědělo, že má občas moc bujnou fantazii, a ona sama si dobře uvědomovala, že většinu toho, co řekne, bere paní Weinstocková poněkud skepticky. „Napsat román, to je pro dívku tvého věku dost ctižádostivý plán.“ Paní Weinstocková zjevně nebyla ochotna věřit, že by žákyně osmé třídy mohla napsat román, i když zrovna Gilda měla skutečně jedinečný dar psát, jako by byla mnohem starší. Popravdě řečeno, vzhledem k tomu, že v některých svých slohových pracích použila slovníkové výrazy jako *ošemetný* a *břítký*, naznačila jí paní Weinstocková už několikrát, že to určitě odněkud opisuje.

„Já už jsem pár románů napsala,“ prohlásila Gilda, „takže na tom zas tolik není.“ Zčásti to byla pravda; skříň měla nacpanou bizarními příběhy a doufala, že se jimi jednou proslaví.

„To je skutečně zajímavé,“ prohlásila paní Weinstocková a založila si ruce na prsou. „Pověz nám o tom víc.“

Gilda hryzala tužku a snažila se přijít na to, co by řekla, aby se na ni paní Weinstocková i spolužačky přestaly koukat jako na ropuchu, která právě prohlásila, že ráda zpívá operní árie.

Po pár mučivých vteřinách ji zachránilo poslední letošní školní zvonění, po němž následoval okamžitý úprk žákyň ze třídy i z budovy.

Gilda se vlekla chodbou a měla vztek sama na sebe. Je ten její náhlý nápad s cestou do San Franciska výsledek

skutečného parapsychologického popudu, nebo to byla prostě jenom obyčejná lež? Gilda se v poslední době skutečně upřímně snažila mluvit pravdu. Přinejmenším si slíbila, že když už přece jen vyhrkne nějakou lež, udělá všechno, co bude moci, aby tu lež změnila v pravdu. A aby to předsevzetí dodržela, bude teď muset najít nějaký způsob, jak se dostat z Michiganu na léto do San Franciska – a to jí teď najednou připadalo naprosto nemožné vzhledem k tomu, že nemá peníze a že její matka bude skoro jistě ten nápad vetovat.

„Hele, cože *najednou* jedeš do San Franciska?“ Gilda se obrátila a uviděla svou nejlepší kamarádku Wendy Choyovou, která se vlekla s obrovským modrým batohem.

„Hele, Wendy, ty jedeš na hudební soustředění, ne? A vyptávám já se tě na to?“

„Jo, vyptáváš. A já se ptám jenom proto, že – no, víš přece, jaká jsi.“

„Jestli nevěříš, že jedu do San Franciska,“ urazila se Gilda, „tak klidně zavolej mojí mámě a zeptej se jí.“ Gilda věděla, že Wendy její matce nikdy nezavolá; strašně nerada totiž s paní Joyceovou mluvila.

„Ale ještě *včera* jsi mi přece říkala, že budeš přes léto špehovat Kostkáče z konzumu,“ nedala se Wendy. „Tvrdila jsi, že podle tebe je to možná masový vrah!“

„Něčím tak pitomým nebudu ztrácet čas,“ zalhala Gilda. Pravda ovšem byla taková, že se na sledování Kostkáče těšila, obzvláště proto, že zrovna udělala dva zajímavé objevy: 1) Kostkáč má i skutečné jméno – Hektor Flek (a Gilda ho považovala za mnohem ostudnější než přezdívku, kterou mu dala), a 2) Hektor/Kostkáč měl nedávno průšvih, protože ujídal v práci bonbony. Gilda byla přesvědčená, že mu hrozí vyhazov.

V poslední době ovšem měla Gilda pocit, že Wendy ztrácí zájem o „sledování okolí“, což byl projekt, do kterého se spolu pustily poté, co si na prvním stupni přečetly Vyzvědačku Harriet. A také to vypadalo, že Wendy už nezajímá firma, kterou chtěly s Gildou založit – Parapsychologické pátrání, a. s. Zatímco Gilda poctivě pracovala na rozvoji svých jasnovidných schopností, Wendy se na celou tu záležitost dívala stále skeptičtěji. Kromě toho Wendy stráví celé tři měsíce na hudebním soustředění v severním Michiganu, takže bude Gilda poprvé celé léto sama.

„Nechceš se u mě stavit a jít ještě naposled před prázdninami špehovat Kostkáče?“ zkusila to Gilda. „Nebo co si udělat seanci? Už strašně dlouho jsme nedělaly žádnou parapsychologii –“

„Já nemůžu. Musím začít balit na soustředění, a tenhle týden jsem taky zdaleka dost necvičila na klavír. Tyhle hry stejně nemůžeme hrát věčně. Jsme už skoro devátačky!“

„Ale Wendy, to není hra, to je *kariéra!*“

„Pro tebe možná, ale aspoň jedna z nás musí žít ve skutečném světě.“

Gildě tím pořádně zkazila náladu. Wendy ji opouštěla, a skutečný svět byl tak strašně nudný!

Když Gilda vycházela z hlavních školních dveří, přísahala si, že najde nějaký způsob, jak se do San Franciska dostat. *Možná to vážně mělo nějaký důvod, proč jsem tvrdila, že jedu do San Franciska, pomyslela si. Třeba to byl opravdový jasnovidný popud.*